

benyttede, da jeg sidst havde Ordet forleden Dag, nogle Udtryk, som det ærede Medlem har ment være møntede paa ham. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse, hvad jeg sagde. Jeg sagde dette: „Nu er der jævnlig blevet fremført temmelig rørende Tale, synes jeg nok, om at den nuværende Lønningsmaade knyttede Præst og Menighed saa ualmindelig inderlig sammen; men denne Tale om, at det, at der betales Tiende, Offer og Accidenser skulde knytte Præst og Menighed saa umaadelig inderlig sammen, er mildest talt noget Snaft.“ „Snaft“ vilde have været et meget uparlamentarisk Udtryk, hvis jeg havde brugt det om det ærede Medlems Udtalelse. Det har jeg af forskellige Grunde imidlertid ikke gjort. For det første forudsætter jeg, at der her i denne Forsamling aldrig bliver sagt noget Snaft, for det andet er jeg ganske sikker paa, at et saa intelligent Medlem som min ærede Genbo her navnlig aldrig vilde kunne sige noget, der nærmede sig Snaft, og for det tredje hørte jeg slet ikke, at det ærede Medlem udtalte sig om det Punkt. Jeg var ikke til Stede her i Salen, da det ærede Medlem talte om den Del af Sagen. Altsaa der er gode og gyldige Grunde for, at jeg ikke har sigtet til det ærede Medlem med mine Udtalelser. Det ærede Medlem sagde derimod om den samme Sag følgende, som jeg, da jeg nu har Ordet, gerne vil gøre nogle Bemærkninger om: „Dette Forslag bryder et Baand, der nu bestaar mellem Sognebeboerne og deres Præst, bryder et meget stærkt Baand, et Baand, som jeg i alt Fald tillægger en ikke ganske ringe Betydning.“ Det ærede Medlem har vistnok alligevel ikke været ganske paa det rene med, at det var saa meget stærkt et Baand. Han begynder med at sige, at det er et Baand, og i Midten siger han, at det er et meget stærkt Baand, men han slutter med at sige, at han tillægger det „ikke ganske ringe Betydning.“ Dersom jeg havde hørt denne Udtalelse af det ærede Medlem forleden Dag, vilde jeg i Anledning af den vistnok have sagt, at det forbausede mig, men glædede mig, midt i vor realistiske Tid at mærke saa ideale Anstuelser. Det vilde jeg have sagt, og at det forbausede mig hyderligere, at dette ærede Medlem, som følger saa fuldstændig med — i Tidens Strøm kan jeg godt sige — havde saa ideale Anstuelser. Det var det ene, og jeg er her vis paa, at hvis jeg havde brugt disse Udtalelser forleden, vilde det ærede Medlem ikke have følt sig ilde berørt deraf. Jeg kom derimod senere til virkelig at tale om en Ytring fra det ærede Medlem. Det var paa et senere

Punkt af det ærede Medlems Foredrag, at jeg kom ind i Salen, og jeg fandt da Anledning til at gøre en Bemærkning ved noget, som blev sagt noget længere herne i det ærede Medlems Foredrag. Derved mener det ærede Medlem da, at jeg har misforstaaet ham noget. Jeg sagde omtrent saaledes, at der var Ytringer i det ærede Medlems Foredrag, som kunde forstaaes som en Fornærmelse mod adskillige Folk her hjemme, og blandt disse Folk var der adskillige Sognepræster. Det ærede Medlem vilde ikke indrømme, at hans Ytringer kunde forstaaes saaledes, og jeg skal nu med den højtærede Formands Tilladelse tillade mig at oplæse bare et ganske kort Stykke deraf. Der staar saaledes: „Det forekommer mig, at der ydes her i Landet saa store Beløb til Tilfredsstillelsen af den kirkelige Trang, at de kirkelig interesserede Medlemmer af Folkekirken nok kunne kræve at kunne faa deres Kirketrang tilfredsstillet uden at skulle bringe saa store Ekstraofre.“ Deraf ville ærede Medlemmer, hvis de hørte, hvad jeg nu oplæste, dog med fuld Logik kunne slutte, at de kirkelig interesserede Medlemmer af Folkekirken maa bringe Ekstraofre for at faa deres kirkelige Trang tilfredsstillet. Disse Ekstraofre behøvede de jo ikke at bringe, hvis de benyttede deres Sognepræster; det ærede Medlem mener nu, at de maa bringe dem, altsaa maa henfly til en Balgmenighed eller under indre Missionens Kolportører. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil i nogen Maade fornærme hverken Sognepræster eller noget andet Mennekte ude i Landet, men denne Ytring kunde gøre det, og derfor vilde jeg straks gøre Indsigelse derimod. Jeg sagde da, at jeg troede, at det var gaaet til paa den Maade, at det ærede Medlem i Begejstring over Balgmenighederne var kommet til at udtale sig saaledes. Det har det ærede Medlem ikke villet indrømme, men af hvad Grund han saa har gjort det, skal jeg lade staa hen, det ved jeg ikke noget om. Dernæst var der en anden Udtalelse af det ærede Medlem i Dag vedrørende en anden Ytring af ham, der lyder saaledes: „idet vi mere og mere bevæge os i den Retning, at Folkekirken autoriserede Præster blive Præster for de kirkelig indifferente, medens de, der ere kirkelig ivrige, skaffe sig deres kirkelige Trang tilfredsstillet paa deres egen Maade.“ Det er ikke blot Grundtvigianerne, dette særlig gælder, og det ærede Medlem betonedes i Dag, at det særlig gælder den indre Mission. Men der tager det ærede Medlem aldeles fejl, og det tror jeg kommer af, at det ærede Medlem ikke er ganske inde i de Forhold, saaledes som de tilbrage sig, saaledes